

Quentin L. Cook elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Gyökerek és ágak

A családtörténeti és templomi munka napjainkban zajló felgyorsítása elengedhetetlen a családok szabadulásához és felmagasztosulásához.

Nem sokkal azelőtt, hogy elhunyt rákban, William Saroyan, az ellentmondásos író, ezt nyilatkozta a sajtónak: „Mindenkinek meg kell halnia, de mindig azt hittem, hogy az én esetem kivételt képez. Most mi lesz?”¹

Az a „most mi lesz?”, amely az itteni életet lezáró halállal szembeesülve merül fel, illetve az a „most mi lesz?”, amely a halál utáni életről elmélkedve merül fel – ezek a léleknek azon legbelső kérdései, amelyeket oly gyönyörűen válaszol meg Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma az Atya boldogságtervében.

Ebben az életben nevetünk, sírunk, dolgozunk, szórakozunk, élünk, majd pedig meghalunk. Jób tömören fogalmazza meg a kérdést: „Ha meghal az ember, vajjon feltámad-é?”² A válasz egy határozott igen, a Szabadító engesztelő áldozatának köszönhetően. Jób sokrétű és érdekes felvezetést fűz a kérdéshez: „Az asszonytól született ember rövid életű... Mint a virág, kinyílik és elhervad... [A] fának van reménysége; ha levágják, ismét kihajt, és az ő hajtásai el nem fogynak... ágakat hajt, mint a csemete.”³

Atyánk terve a családokról szól. Több szívbemarkoló szentírásunk is a gyökerekkel és ágakkal rendelkező fa képét vázolja fel hasonlat gyanánt.

Az Ószövetség záró fejezetében Malakiás élénk módon használja ezt a hasonlatot, amikor leírja a Szabadító második eljövételét. A kevélyekről és a gonosztevőkről szólva megjegyzi, hogy el lesznek égetve, mint a pozdorja, és „nem hagy rajtok gyökeret, sem ágat”⁴. Malakiás az Úr megnyugtató ígéretével zárja ezt a fejezetet:

„Ímé, én elküldöm néktek Illyést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja.

És az Atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy

el ne jöjjenek és meg ne verjem e földet átokkal.”⁵

A visszaállítás hajnalán Moróni ismét kihangsúlyozta ezt az üzenetet a fiatal Joseph Smith számára 1823-ban adott utasításaiban.⁶

A világ keresztényei és zsidói mind elfogadják az Illésről szóló ószövetségi beszámolót.⁷ Ő volt az utolsó próféta, aki a krisztusi időköt megelőzően még rendelkezett a melkisédeki papság pecsételő hatalmával.⁸

Illés visszaállítja a kulcsokat

Illés visszatérése a Kirtland templomban történt 1836. április 3-án. Kijelentette, hogy ezzel Malakiás ígéretét teljesíti be. Átruházta a családok – ezen adományozási korszakban történő – összepecsételésének papsági kulcsait.⁹ Illés küldetését az is segíti, amit olykor Illés lelkének is neveznek. Russell M. Nelson elder tanítása szerint ez „a Szentlélek megnyilvánulása, amely tanúbizonyságot tesz a család isteni természetéről”¹⁰.

A Szabadító nyomatékosan szólt a keresztelés szükségességéről. Így tanított: „Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.”¹¹ A Szabadító maga is megkeresztelkedett, hogy példát mutasson. Mi van azokkal az elhunytakkal, akiket nem kereszteltek meg?

A templomi és családtörténeti munka tana

1840. október 11-én Vilate Kimball levelet írt Nauvooból a férjének, Heber C. Kimball eldernek, aki éppen Nagy-Britanniában szolgált missziót a Tizenkettek néhány más tagjával együtt. Csupán pár nappal azelőtt tartották az októberi általános konferenciát.

Felolvasok néhány idézetet Vilate magánleveléből: „Az egyház megszervezése óta ez volt a legnagyobb

s legérdekesebb konferenciánk. [...] [Joseph] Smith elnök új s dicső témát nyitott..., amely pedig a halottakért való keresztelkedés. Pál beszél erről a Korinthusbeliekhez írott első levél 15. fejezetének 29. versében. Joseph teljesebb magyarázatot nyert kinyilatkoztatás által e tárgyban. Úgy mondja, hogy ezen egyház [tagjainak] kiváltsága, hogy elnyerjék a keresztséget minden atyafiságukért, akik ezen evangélium előjövetele előtt haltak meg. [...] Így téve a megbízottaikként cselekszünk, megadva nekik a kiváltságot, hogy az első feltámadáskor jöhessenek elő. Úgy mondja, hogy az evangélium hirdetve lesz számukra a börtönben.”

Vilate hozzátette még: „Meg akarok keresztelkedni édesanyámért! [...] Hát nem dicsőséges ez a tan?”¹²

A családok egyesítésének alapvető tana sorról sorra, előírásról előírásra jött elő. A helyettesítő szertartások központi helyet foglalnak el az örökévaló családok egybeforrasztásában, összekötvé a gyökereket az ágakkal.

A család tanának a családtörténeti és templomi munkával való kapcsolata világos. Az Úr a kezdetben kinyilatkoztatott utasításokban egyértelműen „a halottaitokért való keresztelést”¹³ említi. Tanbéli kötelességünk a saját elődeinkre vonatkozik. Ez azért van, mert a menny celesztialis elrendezése a családokra épül.¹⁴ Az Első Elnökség arra buzdítja az egyháztagokat – különösen a fiatalokat és a fiatal egyedülálló felnőtteket –, hogy a családtörténeti munka és a szertartások során a saját családi neveikre, illetve az egyházközösségük vagy gyülekezetük tagjainak őseire összpontosítsanak.¹⁵ A gyökereinkhez és az ágainkhoz egyaránt kapcsolódnunk kell. Valóban dicsőséges az a gondolat, hogy az örökkévaló birodalomban is összekötésben maradunk.

Templomok

Wilford Woodruff utalt arra, hogy Joseph Smith próféta elég hosszú ideig élt ahhoz, hogy lefedesse a templomi munka alapjait. Mire Joseph Smith legutoljára találkozott a Tizenkettek Kvórumával, megadta nekik a felruházásaikat.¹⁶

A próféta vértanúságát követően a szentek befejezték a Nauvoo templomot, és a pecsételő hatalom által hithű egyháztagok ezrei áldattak meg a nyugati hegyvidék irányába történő kivonulás előtt. Harminc évvel később,

a St. George templom befejezése alkalmával, Brigham Young elnök rámutatott annak jelentőségére, hogy a szabadító szertartások végre egyaránt elérhetővé váltak az élők és a holtak számára.¹⁷

Wilford Woodruff elnök ilyen egyszerűen idézte fel ezt: „Szinte nincsen az Úrnak más kinyilatkoztatott [tantétele], melyben jobban örvendeztem, mint halottaink megváltása – hogy atyáink, anyáink, feleségeink és gyermekeink velünk lesznek a családi szervezetben a feltámadás hajnalán és

a celesztális királyságban. Csodálatos [tantételek] ezek! Megérnek minden áldozatot.”¹⁸

Mily nagyszerű időszak ez, melyben élhetünk! Ez az utolsó adományozási korszak, mi pedig minden olyan területen érezhetjük a szabadítás munkájának meggyorsítását, ahol csak szerepet kap egy szabadító szertartás.¹⁹ Ma már a világ nagy részén vannak templomaink e szabadító szertartások biztosítására. Az is nagy áldás, ha lelki megújulásért, békeségért, biztonságért és az életünkre vonatkozó iránymutatásért keressük fel a templomot.²⁰

Még egy év sem telt el attól fogva, hogy Thomas S. Monson elnököt elhívták apostolnak, amikor felszentelte a Los Angeles templom családtörténeti könyvtárát. Azokról az elhunyt ősokról beszélt, akik „várják a napot, amikor ti és én elvégezzük az ahhoz szükséges kutatást, hogy megtisztítsuk az utat... [és] hasonlóképpen elmenjünk Isten házába, és elvégezzük azt a munkát..., [amelyet ők] nem képesek elvégezni”²¹.

Amikor Monson elnök (akkor még Monson elder) 1964. június 20-án elmondta ezt a felszentelési beszédet, még csak 12 működő templom volt. A jelenleg működő 142 templomból 130-nak azóta történt meg az első felszentelése, amióta Monson elnök az egyház vezető testületeiben szolgál. A szabadítás munkájának napjainkban

tapasztalható meggyorsítása valóban csodaszámba megy. Van ezeken kívül 28 templom, amelyeket már bejelentettek, és amelyek a készütség különböző fokozataiban vannak. Az egyház tagjainak 85%-a ma már legfeljebb 320 kilométerre lakik egy templomtól.

Családtörténet és technika

Technikailag is drámai fejlődés történt a családtörténet terén. 1994 márciusában Howard W. Hunter elnök a következő kijelentést tette: „Elkezdjük használni az informatikát is az elhunytak részére nyújtandó szertartások szent munkájának meggyorsítása céljából. A technika szerepét... maga az Úr növelte meg. [...] Csak a küszöbén állunk azonban mindannak, amit ezekkel az eszközökkel megtehetünk.”²²

E prófétai kijelentés óta 19 év telt el, és a műszaki fejlődés szinte hihetetlen. Egy 36 éves, kisgyermekes anyuka mondta nekem nemrégiben izgatottan: „Gondoljon csak bele, hogy az e célból létrehozott családtörténeti központokban elhelyezett mikrofilmolvasóktól eljutottunk oda, hogy a konyhaasztalnál ülhetek a számítógéppel és dolgozhatok a családtörténetemen, miután végre lefeküdtek a gyerekek!” Testvérek, a családtörténeti központjaink ma az otthonainkban vannak.

A templomi és a családtörténeti munka nem csak rólunk szól. Gondoljatok azokra, akik a fátyol túloldalán

várják a szabadító szertartásokat, amelyek kiváltják őket a lélekbörtön rabságából. A *börtön* szó, fogalomként tekintve rá, bezártságot, fogságot²³ is jelent. A fogságban lévők talán felteszik William Saroyan kérdését: „Most mi lesz?”

Egy hithű nővér megosztotta a Salt Lake templomban átélt egyik különleges lelki élményét. Miközben a konfirmálási helyiségben volt, és éppen elhangzottak egy helyettes általi konfirmálási szertartás szavai, ezt hallotta: „A fogoly pedig szabadon bocsáttatik!” Erőteljes, sürgető érzés szállta meg mindazok iránt, akik még a keresztelési és konfirmálási szertartásaikra vártak. Hazaérve kikereste a szentírásokból az általa hallott mondatot. A Tan és a szövetségek 128. szakaszában talált rá Joseph Smith kijelentésére: „Örvendjen a szívetek, és legyetek rendkívül örömteliek. Törjön ki éneklésbe a föld! Zengjék a halottak az örök dicséret himnuszait Immánuel Királynak, aki mielőtt lett volna a világ, elrendelte azt, ami lehetővé teszi számunkra a börtönből való kiváltásukat; mert a foglyok szabadon bocsáttatnak.”²⁴

A kérdés tehát az, hogy mi a teendőnk. Joseph próféta tanácsa az volt, hogy mutassuk be a templomban „halottaink feljegyzéseit... , ami teljes elfogadásra méltó”²⁵.

Az egyház vezetése határozott felhívást intézett a felnövekvő nemzedékhez, hogy mutassanak utat abban, miként tapasztalható meg Illés lelke a technika használata által, kutassák ki az őseiket, és végezzenek értük templomi szertartásokat.²⁶ A szabadítás élőként és holtaként végzett munkájának meggyorsítása során e munka jelentős része rátok, fiatalokra hárul.²⁷

Ha az egyes egyházközösségek fiataljai nemcsak elmennek a templomba és megkeresztesztek a halottakért, hanem együtt munkálkodnak a

családjaikkal és az egyházközség más tagjaival azon, hogy neveket vigyenek az általuk végzett szertartásokra, akkor ők is és az egyház is nagyban megáldatnak. Ne becsüljétek alá sem az elhunytak befolyását az erőfeszítéseik támogatásában, sem pedig az abból fakadó örömet, amikor végül találkozotok azokkal, akiket szolgáltok! Saját családok egyesítésének örökkévaló jelentőségű áldása szinte felfoghatatlan.²⁸

Jelenleg a világszerte élő felnőtt egyháztagok 51%-ának nincs rögzítve mindkét szülője az egyház Family-Search internetes oldalának Családfa (Family Tree) részében. A felnőttek 65%-ának nincs rögzítve mind a négy nagyszülője.²⁹ Ne feledjétek, hogy nem szabadulhatunk meg a gyökereink és az ágaink nélkül! Az egyháztagoknak szert kell tenniük ezekre a létfontosságú adatokra, és rögzíteniük kell őket.

Végre rendelkezésünkre áll a tan, a templomok és a technika ahhoz, hogy

a családok megvalósíthassák a szabadtás ezen dicsőséges munkáját. Javaslok egy módot ennek elvégzésére. A családok tarthatnak egy amolyan „Családfa összejövetelt”. Ez rendszeres tevékenységgé is válhat. Mindenki hozhatja a meglévő családtörténetét, a visszaemlékezéseit és a fényképeit, köztük a szülők és a nagyszülők féltve őrzött kincseit. A fiataljaink izgatottan fogadják a lehetőséget, hogy többet tudjanak meg a családtagjaik életéről – honnan jöttek és hogyan éltek. Sokuknak fordult már a szíve az atyáik felé. Szeretik a történeteket és a fényképeket, és megvan a szükséges műszaki jártasságuk ahhoz, hogy beszkenneljék és feltöltsék ezeket a történeteket és képeket a Family Tree oldalra, valamint összekössék a forrásanyagokat az őseikkel, hogy örök időkre megőrizzék azokat. Természetesen a fő cél az, hogy kiderüljön, mely szertartások várnak még elvégzésre, illetve kijelölésre kerüljön az alapvető

templomi munka. *A családom* című füzet felhasználható arra, hogy segítségével feljegyezzük a családi adatokat, történeteket és fényképeket, amelyeket azután fel lehet tölteni a Családfa oldalra.

A családi vállalások és elvárások első helyen kell, hogy szerepeljenek a fontossági sorrendünkben ahhoz, hogy megóvjuk örökkévaló rendeltetésünket. Azok számára, akik termékenyebben szeretnék eltölteni családjukkal a szombatnapot, kiváló táptalajt biztosít ennek a munkának a meggyorsítása. Egy örömtől sugárzó anyuka meséli, hogy vasárnap, miután hazaérnek a gyűlésekről, a 17 éves fia leül a számítógép elé családtörténeti munkát végezni, a 10 éves fia pedig szereti az őseiről szóló történeteket hallgatni és a fényképeiket nézegetni. Ez az egész családjukat megáldotta azzal, hogy megtapasztalják Illés lelkét. Táplálunk kell a becses gyökereinket és ágainkat!

Jézus Krisztus helyettesítő

engesztelés gyanánt adta az életét. Feloldotta a Jób által felvetett legfőbb kérdést. Az egész emberiség számára legyőzte a halált, amit mi nem tudunk volna magunkért megtenni. Mi is végezhetünk azonban helyettesítő szertartásokat, és a családjaink számára valóban szabadítókká válhatunk Sion hegyén³⁰, hogy velük együtt nyerjünk felmagasztosulást és szabadítást.

Tanúságot teszem a Szabadító engesztelő áldozatáról, valamint az Atya számunkra és családjaink számára készített tervének bizonyosságáról. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. William Saroyan, in Henry Allen, "Raging against Aging," *Wall Street Journal*, Dec. 31, 2011–Jan. 1, 2012, C9.
2. Jób 14:14.
3. Jób 14:1, 2, 7, 9.
4. Malakiás 4:1. Nemrég több cikk is beszámolt arról, hogy jelentősen növekszik azon emberek száma, akik a saját életszínvonaluk emelése érdekében tudatosan nem vállalnak gyermeket (lásd Abby Ellin, "The Childless Plan for Their Fading Days," *New York Times*, Feb. 15, 2014, B4). Számos országban csökken a népesség az ilyen egyéni döntések eredményeképpen. Ezt olykor „demográfiai télnek is nevezik” (lásd *The New Economic Reality: Demographic Winter* [documentary], byutv.org/shows).
5. Malakiás 4:5–6.
6. Lásd *History of the Church*, 1:12; Tan és a szövetségek 2.
7. A zsidók 2400 éve várják Illés visszatérését.

A mai napig fenntartanak számára egy helyet az éves szederesteken, vagyis az ünnepi vacsorákon, és az ajtóhoz mennek, azt remélve, hogy megérkezett, a Messiás eljövételének előfutáraként.

8. Lásd Kalauz a szentírásokhoz: Illés.
9. Lásd Tan és a szövetségek 110:14–16; lásd még Tan és a szövetségek 2.
10. Russell M. Nelson: Egy új szüret ideje. *Liahóna*, 1998. júl. 38.
11. János 3:5.
12. Vilate M. Kimball levele Heber C. Kimballhoz, 1840. okt. 11. Vilate M. Kimball levelei, Egyháztörténeti Könyvtár; helyesírás és a nagybetűk szabványosítva.
13. Tan és a szövetségek 127:5; kiemelés hozzáadva.
14. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Fielding Smith* (2013). 71.
15. Lásd Első elnökségi levél, 2012. okt. 8.
16. Lásd *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), 147.
17. Brigham Young kijelentette: „Mindössze annyit akarok, hogy lássam, amint ez a nép az eszközeit és az érdeklődését Isten királysága felépítésének szenteli, templomokat emelve és az élőkért és a holtakért szolgálva azokban..., hogy a Mindenható megkoronázott fiai és leányai lehessenek” (*Deseret News*, Sept. 6, 1876, 498). A halottakért végzett keresztelesek 1877. január 9-én kezdődtek, a halottakért végzett felruházások pedig két nappal később. Az ebből fakadó örömet fejezte ki Lucy B. Young, amikor azt mondta, hogy „a szíve telve volt azzal a kilátással, hogy tárt karokkal fogadják majd [elhunyt hozzátartozóit], ahogyan mindenki mást is így fogadnak azok, akik nem tudják elvégezni saját magukért a munkát” (in Richard E. Bennett, “Which Is the Wisest Course? The Transformation in Mormon Temple Consciousness, 1870–1898,” *BYU*

- Studies Quarterly*, vol. 52, no. 2 [2013], 22).
18. *Az egyház elnökeinek tanításai: Wilford Woodruff* (2005). 196–197.
 19. Wilford Woodruff elnök (aki tudvalevő, hogy minden idők egyik legnagyobb misszionáriusa volt az élők között) ezt mondta a halottakért végzett munkáról: „Szolgálatunk e részére úgy tekintek, mint egy olyan küldetésre, mely ugyanolyan fontos, mint az élőknek való prédikálás. A halottak hallani fogják Isten szolgáinak szavát a lélekvilágban, ám nem jöhetnek elő az [első] feltámadás hajnalán, hacsak bizonyos szertartásokat el nem végeznek [érettük,] hiszen ugyanaz szükségeltetik egy halott ember megváltásához..., mint egy élőéhez” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Wilford Woodruff*. 192.).
 20. Howard W. Hunter elnök felhívást intézett az egyháztagokhoz, hogy gyakran menjenek el a templomba „a templomi hódolat személyes áldásáért, a szentségért és biztonságért, amely azok között a megszentelt és felszentelt falak között található. [...] Szent az az Úr számára. Legyen számunkra is szent!” (“The Great Symbol of Our Membership,” *Tambuli*, Nov. 1994, 6).
 21. “Messages of Inspiration from President Thomas S. Monson,” *Church News*, Dec. 29, 2013, 2.
 22. Howard W. Hunter, “We Have a Work to Do,” *Ensign*, Mar. 1995, 65.
 23. Lásd *Merriam-Webster’s Collegiate Dictionary*, 11th ed. (2003), “prison.”
 24. Tan és a szövetségek 128:22; lásd még Tan és a szövetségek 138:42. „Mielőtt a világ lett volna, az Úr elrendelte azt, ami lehetővé teszi a [börtönben lévő] lelkek számára a kiváltásukat” (index to the triple combination, “Prison”).
 25. Tan és a szövetségek 128:24.
 26. Lásd Első elnökségi levél, 2012. okt. 8.; lásd még David A. Bednar: A gyermekek szíve atyáikhoz fordul. *Liahóna*, 2011. nov. 24–27.; R. Scott Lloyd, “Find Our Cousins’: Apostle [Neil L. Andersen] Counsels LDS Youth at RootsTech Conference,” *Church News*, Feb. 16, 2014, 8–9.
 27. Egy nemrégiben született tanulmány kimutatta, hogy a jelen nemzedék fő célkitűzése az, hogy értelmes életet éljenek, amikor is „adnak másoknak, miközben önmaguk egy nagyobb cél felé fordulnak” (Emily Esfahani Smith and Jennifer L. Aaker, “Millennial Searchers,” *New York Times Sunday Review*, Dec. 1, 2013, 6).
 28. Lásd Howard W. Hunter, “A Temple-Motivated People,” *Liahóna*, May 1995, 2–7.
 29. A statisztikákat a Családtörténeti Részleg bocsátotta rendelkezésre.
 30. Lásd Abdiás 1:21.